

men derudover vil det ikke faa nogen Virkning. Det tilfredsstiller i alt Fald ikke mig; saaledes som det foreligger; jeg kunde ønske mig langt mere skrappe og effektive Foranstaltninger til Indskrænkning af Antallet af de Hunde, som ingen Nytte gør og sikkert heller aldrig i Fremtiden kommer til at gøre nogen Nytte, men kun vil være til Ulempe. Men en saadan Lov kan neppe tænkes gennemført i Øjeblikket, og derfor skal jeg ikke melde mig blandt dem, der ønsker nogen Udvalgsbehandling, men ønsker at faa Lovforslaget gennemført, saaledes som det her foreligger, for at indkassere det lille Fremskridt, det indeholder.

Ulrich: Jeg vil tillade mig at melde mig som en absolut Hundeven. Jeg finder, at vi er inde paa en Lovgivning om vort mest trofaste Husdyr, som vi ikke vel kan forsvare overfor Hunden. Jeg betragter Hunden som Menneskets bedste Ven; jeg har i alle Tilfælde aldrig truffet nogen bedre Ven i Menneskeslægten, end jeg har truffet i Hundeslægten. Naar et Menneske virkelig har været saa lykkeligt at faa en trofast og hengiven Hund og har bevæget sig med denne ude i Guds frie Natur og set, hvilken Intelligens en saadan Hund kan være i Besiddelse af, hvilken Hengivenhedsfølelse og Trofasthed den kan nære overfor sin Ejer og overfor sin Ejers Børn og nærmeste Omgivelser, saa kan jeg ikke tænke mig, at dette Menneske kunde gaa med til en Lovgivning af en Art som den foreliggende.

Thi det, Lovforslaget gaar ud paa, er jo i Virkeligheden at gøre det afhængigt af Pengepungen, om et Menneske kan holde en Hund eller ikke, og det finder jeg absolut forkert. Man kan indskrænke Hundenes Antal, og efter min Mening med Rette, ved at sige: hver Mand kun een Hund; men man kan ikke sige: I skal betale saa og saa mange Penge for at faa Lov at holde en Hund, thi derved udelukker man de allerdaarligst stillede Mennesker i vort Samfund fra at have den bedste Trøst, et Menneske overhovedet kan have, nemlig en trofast Ven i sin Hund; naar et Menneske er forladt af alle andre Mennesker, ser man jo Gang paa Gang, hvorledes hans trofaste Hund er ham den eneste og maaske ogsaa den bedste Trøst i Nøden.

Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Ministeriet vil vække Liv igen i den gamle hensovede eller til Dels hensovede Hundelov, thi det høje Ministerium kan jo ikke være uvidende om, at den Lov, vi i sin Tid fik om Hundene, praktiserede man paa den Maade ude paa Landet, at man overhovedet betragtede

den som ikke givet; og jeg vil antage og vil haabe, at hvis man nu faar en Revision af denne Lov, vil det i de fleste Landkommuner gaa paa samme Maade. Thi man kan ikke ude paa Landet have saadanne kategoriske Lovbestemmelser vedrørende Hundene. Vi vil ikke af med vore Hunde ude paa Landet, ikke under nogen Omstændighed, men jeg vil ganske vist ogsaa mene, at Hundeholdet paa Landet er absolut mere berettiget end Hundeholdet i Byerne.

Jeg ser nemlig meget vel, at der er overordentlig store Gener ved Hundeholdet i Byerne, men jeg vil i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hækkerups Omtale af Hundenes Svineri paa vore Gader sige, at jeg under ingen Omstændigheder kan erkende, at det er større Svineri, at en Hund lægger sine Ekskrementer paa Fortovet; end at et Menneske spytter paa Fortovet. I hvert Tilfælde er det langt mindre farligt at komme til at træde i en Hunds Ekskrementer end at træde i de Harkeklatter, som Mennesker finder sig beføjet til at lægge paa vore Fortove. Hvis det ærede Medlem skulde være konsekvent i sit Krav, maatte han forlange en Pose anbragt under hver Hund og en Pose anbragt under hver Hest paa Gaden, men saa maatte han samtidig ogsaa forlange en Mundkurv anbragt paa Menneskene, saa de ikke kunde spytte paa Gaden. Det maatte han forlange, hvis han vilde være konsekvent; ellers er han det ikke.

Men jeg indser meget vel, at man i Byerne ikke kan udsætte sig for en Hundeplage i den Udstrækning, at ethvert Menneske skulde holde Hund, for saa tror jeg, man vilde komme for langt ud. Derfor mener jeg, at man kan hemme Hundeholdet i Byerne noget ved at paalægge en Afgift. Men jeg spørger: hvorfor skal der være forskellig Afgift af en stor Hund og en lille Hund? Jeg kan ikke med min bedste Villie se, hvorfor der skal være denne Forskel. Man maaler Hundene med Centimetermaal og siger: Naar den har den Størrelse, skal man betale saa meget, og er den større, skal man betale saa og saa meget. Mener det høje Ministerium, at den store Hund sviner mere til end den lille Hund, eller at den store Hund er mere uanstændig end den lille Hund, eller hvad er Grunden til, at man vil have større Afgift af en stor Hund end af en lille?

Jeg maa mene, at en Hund er en Hund, og i de forskellige Egenskaber, hvori Hundene er en Hjælp for Menneskene, er de i Virkeligheden ogsaa ens, enten de er smaa eller